

"Op" til Jerusalem – med Jesus som forbillede

Kære Jakob og Lise

For knapt fem måneder siden blev jeres venner Christian og Lisbeth Rasmussen sammen med deres tre børn udsendt her fra Christianskirken til en tjeneste ved Immanuel Kirken i Jaffo. I dag indvier vi jer og udsender jer som præstepar til Jerusalem sammen med jeres to børn med de gode jødiske navne Rebekka og Hannah. I Jerusalem skal I både betjene danskere i området og tjene det jødiske folk med evangeliet om jøden Jesus.

Når temaet for min tale til Christian og Lisbeth var "Ned til Jaffo", giver det sig selv, at temaet til jer er "Op til Jerusalem". Heri ligger der ikke en værdidom, som om det at tjene "oppe" i Jerusalem skulle være "finere" end det at tjene "nede" i Jaffo. Jerusalem ligger over 800 meter over havets overflade. Så på hebraisk drager man altid "op" til Jerusalem – uanset fra hvilket verdenshjørne man kommer. Det ved I udmærket godt. I har jo været i byen tidligere. I 2005 var I syv

måneder i Jerusalem, hvor du Lise var Israelsmissionens kirkevolontør, og du, Jakob, læste hebraisk.

Men jeg medgiver, at Jerusalem og det at drage "op" til Jerusalem har en særlig bibelsk klang, og at Jerusalem overgår Jaffo, når det drejer sig om frelseshistorien. Byen Jerusalem var på Jesu tid først og fremmest defineret af, at her lå Guds tempel. Ved de store højtider drog jøder uden for Jerusalem op til templet. I Salmernes Bog findes en række såkald-

te valfartssalmer. Stemningen i disse salmer er for det meste præget af glæde, taknemlighed og tillid. Som det lyder i Salme 125: "Bjergerne omgiver Jerusalem, og Herren omgiver sit folk fra nu af og til evig tid." Må I opleve noget tilsvarende!

Her kommer jeres Gud!

Af alle dem, som gennem tiderne er draget op til Jerusalem, tænker vi som kristne først og fremmest på Jesus og hans sidste rejse op til Jerusalem. Han havde været der før, men nu rejser han op til sin død. Den må finde sted i Jerusalem, i templets by. Han er overbevist om, at tempelinstitutionen er givet af Gud. Men også at templets dage er talte. Han er det nye tempel. Efter hans død og opstandelse er der ikke længere brug for et fysisk tempel i Jerusalem.

Vigtigheden af, at Jesus skal op til Jerusalem for at fuldføre sin gerning er på forskellig måde fastholdt af evangelisterne. Lukasevangeliet består af 24 kapitler, men allerede i kapitel 9, 51-52 lyder det: "Da tiden var ved at være inde, til at Jesus skulle optages til himlen, vendte han sig mod Jerusalem som målet for sin rejse."

Og uden de mange mellemregninger: Fra første begyndelse signalerer Markus, at han nu er i gang med at fortælle om, hvordan Israels Gud kommer til Jerusalem i skikkelse af Jesus – og på den måde opfylder de løfter, han

har givet ved profeterne. Når Markus nemlig gengiver ordene om røsten, der råber i ørken: "Ban Herrens vej", ja, så er disse ord hentet fra en kontekst hos Esajas, som skal tænkes med, nemlig ordene: "Stig op på et højt bjerg, Zions budbringer, råb højt, Jerusalems budbringer, råb uden frygt! Sig til Judas byer: Her kommer jeres Gud!" (Es 40,9).

Kongen der tjener

Han, Jesus, er kongen, Israels konge og hvilken konge! Ja, hvilken konge? Kongen der tjener! Han er Menneskesønnen, der giver sit liv som løsesum for andre (Mark 10,45). I dette ord er angivet, hvad Jesus gør for os. Hold jer altid i jeres tjeneste for øje, hvad Jesus har gjort for jer! Men de allerfleste gange Markus fortæller om Jesu lidelse og død, aftegner han Jesus som eksempel til efterfølgelse. Som han tjente, skal vi tjene. Hold jer også for øje, at Jesus er jeres eksempel til efterfølgelse!

Senere i evangeliet, i kapitlerne 8, 9 og 10, gengiver Markus tre såkaldte lidelsesforudsigelser af Jesus, hvor Jesus taler om sin forestående død i Jerusalem. Disciplene fatter intet af det. De mener, at Jesus er på afveje. De vil have ham ind på deres vej. De ser frem til et gudsrige her og nu i herlighed – uden lidelse. Han stiller dem i udsigt, at også de får deres kors og skal være rede til at dø for hans sag. Når disciplene indbyrdes diskuterer, hvem af dem der er den største, får de at vide, at den første og største er den, der tjener. Og: "den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener," siger Jesus.

Da jeg for nogle år siden udgav en studiebog til Markusevangeliet bragte jeg et billede af nogle danskere på Via Dolorosa, Smertens Vej. I baggrun-

Jakob Wilms Nielsen på Via Dolorosa i påsken 2005 – Hvis efterfølgelse af Jesus bare var så let!

Præstefolk i Jerusalem 1976-2009. Fra højre: Kai Kjær-Hansen (1976-1978), Gunvor og Erik Nikolajsen (1978-1983), Martha og Jørgen Bækgaard Thomsen (1984-1989), Bodil og Jens Arne Skjøtt (1989-1999), Vicka og Jan Mortensen (1999-2004) og Lise og Jakob Nielsens med børn (2009). Kirsten Kjær-Hansen var på ferie i udlandet da billedet blev taget, og Hans-Ole Bækgaard (2005-2009) var på arbejde i Jerusalem. Foto: Jørgen Hedager Nielsen.

Op til Jerusalem...

den kan man lige se en dansk præstekrave båret af Hans-Ole Bækgaard. Og så ser man ellers glade og smilende danskere og i forgrunden dig, Jakob, der bærer et trækors, meget smilende. Det er fra Den Danske Kirkes Langfredagsvandring. Bliv endelig ved med den tradition! Men jeg kunne ikke nære mig – i min studiebog altså – at ledsage dette billede af dig med teksten: "Hvis efterfølgelse af Jesus bare var så let!"

Efterfølgelse af Jesus er intet sted let – heller ikke i Jerusalem og slet ikke blandt det jødiske folk.

Jesus er vor fred

I skal op til Jerusalem, til "Freds By". Her og nu svarer byen ikke til sit navn. Det har den vel aldrig gjort. Og dog. Det var i denne by, et kors blev rejst og en grav blev åbnet, og forkyndelsen lød: "Han er vor fred" (Ef 2,14). Forkynd med frimodighed om den fred, den Shalom, som findes i Kristus, hvad enten det bliver på dansk, engelsk eller hebraisk. Der er nok af ufred mellem messianske jøder og fremmede missionærer; tro ikke, at I skal løse den konflikt, men giv ikke med jeres måde at være på næring til yderligere konflikt. Der er også spændinger mellem messianske jøder og evangelikale palæstinsiske kristne, så tal forsoningens sag.

Det er fuldbragt

I navnet *Jerushalajim* indgår tre hebraiske konsonanter, de samme som findes i ordet Shalom. Disse tre konsonanter findes også i et verbum, som I kommer til at bruge meget på ivrit, nemlig i verbet "at betale". Selv om I ikke bliver rige ved at være ansat i Israelsmissionen, får I forhåbentlig nok til at kunne

betale jeres regninger. Det er nu ikke derfor jeg nævner det. Ifølge Johannesevangeliet lyder Jesu sidste ord på korset og i dansk oversættelse "Det er fuldbragt". På hebraisk hedder det *nislam*. Træk passivformens indledende "n" væk, og tilbage står de tre konsonanter, som vi har i Shalom – men nu i betydningen: Jeg har gjort det, helt og fuldt, gjort Guds vilje, gået hele planken ud, betalt med mit liv. Dermed er rejsen til det himmelske Jerusalem gjort gratis for andre.

Men verbet kan i aktivform også betyde "genoprette". På grund af kirkens skændige forhold til og behandling af det jødiske folk op gennem tiderne er der stadig en hel del, der skal repareres i forholdet mellem jøder og kristne. Tag derfor ikke blot folk med på Via Dolorosa, men også til Yad Vashem-museet, holocaustmuseet. Undlad ikke at fortælle om alle de skrækkelige misgerninger, der er begået imod jøder i Jesu navn; gør ikke mission over for Israels folk til en let ting, men fasthold den alligevel – og gør den aldrig til en småting!

I eksilet i Babylon flere hundrede år før Kristi fødsel længes Israels bortførte folk efter Jerusalem. Og de sang: "Hvis jeg glemmer dig, Jerusalem, så gid min højre hånd må lammes" (Same 137,5).

Som kristne siger vi: Jerusalem, hvis jeg glemmer Jesu kors og den åbne grav, så gid min højre hånd lammes.

Drag så med frimodighed og under Guds velsignelse op til Jerusalem – og lad jeres liv være præget af en ydmyg og tjenende holdning. Det siger jeg jer i Jesu navn, han som oppe i Jerusalem sagde: "Det er fuldbragt."